



## רשעים ביד צדיקים - התלחמה התאירית



"רשעים ביד צדיקים".

לכאורה מה הנס בזה, הרי הרשע כולו מלא בעוונות, הגיוני שלא תהיה לו סייעתא דשמיא והוא יפול במלחמה, והצדיק, שכל כולו קדושה הכי טבעי שהוא יצליח וימוטט את הרשע. למה זה נחשב לנס שהצדיק ניצח?

"טמאים ביד טהורים", היוונים היו מלאים בפריצות וזוהמה, כל המטרה שלהם היתה לטמא את עם ישראל, כשהם נכנסו לבית המקדש, המפקד נתן פקודה: "לטמא את השמיים!!!", וכל החיילים רצו לבצע את זה, וכי צריך נס שכאלו טמאים יפלו ביד הצדיקים, למה זה נחשב להפך מהטבע? "וזדים ביד עוסקי תורתך", אותה השאלה, לכאורה מצד הטבע עוסקי התורה אמורים לנצח, כי ה' יתברך לצדס, למה צריך נס בשביל שהצדיקים ינצחו? התשובה לשאלה הזו, היא מפתח גדול להרבה שאלות בחיים, וחיזוק גדול לעמוד בניסיונות.



לפני מעל אלפיים שנה, היתה קיימת בעולם האימפריה הרומית, אחד הקיסרים המפורסמים שלה היה הקיסר טיטוס היה לו אחיין, אונקלוס [ולפי גרסת הגר"א הוא היה אחיין של אדריינוס (גיטין טו)].

אונקלוס היה חי ברמת חיים שכל אחד בעולם אז היה יכול רק לדמיין, אחיין של הקיסר, לא חסר לו כסף, כבוד, כל תאוה שהוא רק היה רוצה לבקש לעצמו, היתה זמינה לו.

היתה איזו מחשבה שלא הרפתה ממנו הרבה זמן, הוא רצה להתגייר, הוא חשב על זה הרבה, ולפני שהוא עשה את הצעד הזה, הוא העלה באוב את רוחו של דוד שלו - טיטוס, ושאל אותו, 'מי חשוב בעולם הבא?'

'עם ישראל', אמר לו טיטוס. 'מה דעתך שאני אתגייר?', המשיך לשאול אונקלוס. 'יש להם המון מצוות', אמר טיטוס, 'אתה לא תצליח לעמוד בזה, אבל יש לי רעיון אחר בשבילך, תעשה מה שאתה יכול כדי להציק להם, ואז תהפוך לבעל מעמד חשוב, כי הכלל כאן אומר, שכל מי שמציק ומצער את עם ישראל, הופך לראש'.

חז"ל לומדים את זה מהפסוק במגילת איכה (א, ה) "היו צריה לראש - כל המיצר לישראל נעשה ראש". כל מי שמציק ליהודים הופך להיות ראש עיר, ראש ממשלה, מנהל, רמטכ"ל, זה הטבע שה' יצא בעולם.

כלומר הדבר הכי טבעי שיש כאן בעולם, זה שיהודי יהיה תמיד למטה, והגוי תמיד למעלה, כי הנה, ברגע שמישהו מחליט להתעלל בעם ישראל, מיד ניתנת לו האפשרות, והוא עולה לגדולה.

השאלה הגדולה היא למה? למה ה' יצר מצב כזה, שיהודי כביכול תמיד צריך לסבול, תמיד יהיה בשפל, תמיד יהיה הנרדף.

אתה יכול לשמוע מיהודי שמתחזק, 'תראה מה זה, לפני שחזרתי בתשובה, היה לי כסף, מעמד, כבוד, רק חזרתי בתשובה, התחילו לי כל בעיות, אין לי כסף, אני לא מוצא את

כל פעם שחג החנוכה מתקרב, יש הרגשה טובה בלב. כל יהודי אוהב את חג החנוכה ומחכה לו, יש לו את הריחות שלו, את האווירה שלו, הדלקות, מסיבות, והרבה חיזוקים...

בכל פעם מחדש מוצאים נקודות חיזוק חדשות ומעניינות שאפשר ללמוד מהחג הזה, נדבר על אחת מהתובנות המחזקות שיש בחג החנוכה.



כל כך הרבה לחנים התחברו במשך הדורות על הנוסח המפורסם שאנחנו מוסיפים בימי חנוכה בתפילה - "בימי מתתיה בן יוחנן" וכו', נוסח שבו אנחנו מפרטים ומוזים על הניצחון במלחמה עם היונים.

אנחנו מזכירים איך שה' ריחם עלינו, ועמד לנו בעת צרתנו, ועשה לנו ניסים גדולים בניצחון על היונים.

"מסרת גיבורים ביד חלשים" - היוונים היו גיבורים, הם אלו שהמציאו את הספורט, כי הרי המושג 'ספורט' הוא על שם העיר 'ספרטה' שביוון. כדורגל, כדורסל, כושר גופני, הם אלו שהמציאו את זה.

הם היו מלאי שרירים בכל חלקי הגוף שלהם, הם היו מתאמנים ימים ולילות, המציאו תחרויות וניצחו בהם. כל אלו עומדים מצד אחד של המתרס.

עומדים קבוצה קטנה של אברכים, שאפילו ריצה לא עשו אף פעם, והדרך היחידה שהם מכירים זה מהבית לכולל וחזרה, והם עומדים שם עם הגמרות ביד, והם אמורים להילחם מול היוונים.

היונים היום לא סתם אנשים, אלא 'אקסטרה' גיבורים, והיהודים, היו שוכני מערות, חיים שם בתוך מערות במשך חודשים ושנים כדי ללמוד תורה ולקיים מצוות, מה אוכלים במערות? ארוחות בשריות על האש? ממש לא, אוכלים מה שיש, עשבים, ירקות.

אז זה שהיהודים ניצחו את היוונים זה נס או לא נס...?

מי שקורא במדרשים יודע, שלא מדובר במלחמה אחת נגד היוונים, מדובר בתקופה ארוכה מאד בה היוונים התעללו בעם היהודי, ולאחריה סידרה של מלחמות, שבכל פעם היוונים שולחים צבא חזק יותר.

במלחמה האחרונה שלהם נגד היהודים, הגיע אנטיוכוס בעצמו, עם צבאות מכל העולם, חיל צרפת, חיל ערב הסעודית, כושים ענקיים, עומדים בשורה ישרה, ומחכים לפקודה 'אש!'

מי עומדים מולם? כמה רבנים... זה נס עצום, "מסרת גיבורים ביד חלשים"... כל מי שירה חץ, החץ הסתובב וכנס בלב שלו, וככה נוצרה מהומה ובהלה, והחייל היווני פגע בעצמו.

"רבים ביד מעטים"...

כמה היו היוונים? עשרות ומאות אלפים, צבא בלי סוף, מילאו את ירושלים, מולם עמדו כמה אברכים, עם כלי נשק מאולתרים, סכינים קשורים למקלות.

"רבים", המוני חיילים מאומנים, "ביד מעטים", זה נגד הטבע, אז ברור שזה נס עצום.

עד כאן מובן, אבל מכאן ואילך לא מובן.



עצמי בעסקים...!

אבל רגע, תשאל אותי, איך הנפש? 'הנפש? טוב מאד, לפני שחזרתי הייתי הרבה בדיכאון, בכעסים וקנאה, עכשיו אני הרבה יותר רגוע, אבל הכסף, לא פשוט... לפני כן גם, הבן שלי למד במוסד מפואר, מלא שכלולים, היו שם המון אנשי צוות, והיום, במוסד הדתי, הכל ישן, המבנה מאולתר, אין להם תקציבים, כל הזמן מבקשים תרומות, למה זה תמיד צריך להיות ככה אצל הדתיים?...! הוא שואל בכאב. למה באמת?



כשהיינו בישיבה, יצאנו לכמה ימי נופש, והביאו לנו לשם מישהו שהיה ביחידה מובחרת שיעשה קצת מעניין, והוא סיפר לנו על האימונים המפרכים שהם עוברים.

מעירים אותם באמצע הלילה, ותוך מספר שניות הם צריכים להיות לבושים עם אקדחים שלופים, אימונים במים קפואים, אחרי כמה שבועות שלא היו בבית מביאים אותם באוטובוס לנקודת הפיזור כאילו ללכת הביתה, וכשמגיעים לשם, האוטובוסים חוזרים חזרה לכמה שבועות נוספים של אימונים. ועוד כהנה וכהנה.

ואני עומד ושואל, למה כל מי שנכנס ליחידה הזו צריך לסבול? אני מצפה מהצבא, שאם הגיע חיל עם רצון טוב לשרת את המדינה, תן לו את מה שהוא צריך ברוח.

חדרים ממוזגים, מזגן על 24 מעלות, מזרון של עמינה, שמיכה טרמית, ארוחות טובות, פינת נשנושים, למה לא?

כי ברור לנו, שאחרי כמה שנים, יצא משם איזה שמנמן מפונק, שמחפש מה לנשנש, לא חיילים, אם רוצים חיילים שישירתו בקרב, צריכים להערים עליהם כמה שיותר קשיים.

והחיילים יודעים את זה, ולא נרתעים, ממשיכים לבוא, למה? כי בשביל זה הם באו.

מישהו נוסע ברכב, ומהחלון הוא רואה את חבר שלו עושה ריצה, הוא מרחם עליו, פותח את החלון וקורא לו: 'יוסי, בא בא תעלה... אל תתאמץ, אני אקח אותך לאן שאתה רוצה...! יוסי יעלה? לא, הוא יענה לו, 'אני רוצה לרוץ, גם לי יש רכב, אבל אני רץ כדי להוריד כמה קלוריות, זה חשוב לי, אכלתי יותר מדי סופגניות!'

אותו הדבר בדיוק לגבי השאלה ששאלנו, העולם הזה הוא עולם העבודה, כל יהודי הוא ביחידה המובחרת, זה עולם של אימונים, היום לעשותם, ומחר לקבל שכרם, כאן עובדים, לא נחים, בעולם הבא נחים.

לכן העולם בנוי בצורה כזו, שכל מי שירצה לעבוד את ה', מיד העולם יהפוך בשבילו ל'חדר כושר', יגרום לו להתאמץ על כל דבר, וכל מי שיעבוד את ה', ככל שהוא יהיה יותר צדיק, העולם יתנגד ויקשה עליו יותר.

'מאז שהתחזקתי, הפרנסה קשה יותר, נסיונות עם הילדים, עם האשה, הכל כאילו נהיה קשה פתאום...!', כי העולם שלנו בנוי בצורה של קושי למוי שבא לעבוד.

למסיבות והופעות אנשים הולכים ערניים ומלאי כוחות, משלמים הון תועפות, ונהנים מכל רגע, לעומת זאת, מישהו מארגן שיעור תורה, מביא אוכל, מרצה שסוחר לא פחות מההוא שמופיע שם, במקום נוח, שעה נוחה, ואנשים בקושי באים.

כי תמיד שאדם ירצה לעשות מצוה, יהיה לו קשה, ודברים שהם לא מצווה, ולפעמים אפילו עברה, יהיה לכולנו קל יותר לבצע. כי ככה ה' ברא את העולם, שהוא יהיה עולם של עבודה.

סיפר לי חבר, שהוא עבד פעם במקום מסוים, והוא היה הדתי היחיד שם. יום אחד הגיע אחד העובדים, יהודי רחוק ממצוות, ופנה אליו כשהוא מלא בטענות.

'מה זה צריך להיות הדבר הזה, היתה לי אזכרה בשבת,

הלכתי לבית הכנסת, במקום שיתנו לי עליה, מכרו את העלויות, והייתי צריך לקנות עליה 30 שקל, מה זה? כל דבר אצלכם כסף?!'

חבר שלי ענה לו, 'באת בדיוק לאדם הנכון, כי אני ממש לא מבין מה זה הדבר הזה, פעם הלכתי לצפות במשחק כדורגל באצטדיון, בכניסה לקחו לי 80 שקל, ישבתי על ספסל פלסטיק, קניתי פופקורן ב25 שקל, ירד עלי גשם, ואני עוד אמור להנות מזה?!...'

אבל אתה, הלכת לבית הכנסת, נכנסת בחינם, ישבת על כיסאות מרופדים, על המזגן לא שילמת, ואף אחד גם לא הכריח אותך לקנות עליה, אז על מה אתה בוכה?!...!'

כן, לפעמים קשה לאנשים להוציא כסף על מצוה, למרות שבמשהו שקשור להנאה הפרטית שלהם, הם ישלפו מיד בלי הרבה לחשוב. זו המציאות של העולם. עולם העבודה והנסיונות.

לכן אנחנו אומרים "מסרת רשעים ביד צדיקים", זה נס, כי בעולם שלנו, הרשעים למעלה, תמיד יהיו כאלו שיפגעו בלומדי התורה, הטהורים יהיו בשפל, מוסדות תורניים יצמחו רק מתוך קשיים, זה הטבע, וההפך מזה הוא הנס.

תזכור, אם אתה מרגיש קשיים בעבודת ה' שלך, כנראה שאתה בצד של המכבים, אבל אם הכל הולך לך, כדאי שתחשוב... אם יש לך נסיונות אתה בצד הנכון, אתה בדרך הנכונה.

תסתכל על הנר ותזכור, שליהודים תמיד היה קשה, ותמיד היה להם איזה נר שהאיר להם בחשכה, נזכור ונתחזק.



סיפר הרב גואל אלקריף שליטי"א, על אברך יקר, שהיה לומד עם ילד יתום, תשלום הוא לא קיבל על זה, אבל הוא השתדל לא לבטל את השיעור ולהמשיך ללמוד אתו לשם שמים.

כעבור תקופה, היו קיצוצים במשק, ופיטרו את אשתו של אותו אברך מהמקום שבו היא עבדה. ימים קשים באו עליהם, ההוצאות ממשיכות כרגיל, והכנסות אין... חודש וחודשיים ושלושה עברו, ואין כל הצעת עבודה באופק.

למרות כל הקשיים, הוא לא הפסיק את הלימוד עם הילד הזה, ולמרות היצר הרע הגדול לבטל כל פעם את השיעור מסיבה אחרת, הוא היה מתגבר וממש מוסר נפש להמשיך ללמוד אתו.

באחד הימים, באמצע שהוא למד עם הילד, הוא קיבל שיחה מהבנק, ונאלץ לענות, "תשמע אדוני", היה זה מנהל הבנק, "המינוס שלך גדול מדי, אנחנו נאלצים להפסיק לכבד את הצ'קים שלך."

האברך הבין את המצב, מלמל משהו על כך שהוא ינסה לסדר את המצב, ועצבות אפפה אותו... הילד שם לב למצב הרוח של האברך שלפתע ירד פלאים, "מה קרה?", שאל הילד.

"אני במצב לא פשוט עכשיו", ענה האברך בכנות, "אשתי כבר לא עובדת כמה חודשים, ועכשיו התקשרו מהבנק להודיע לי שהצ'קים שלי עומדים לחזור", אמר בכאב.

"ובכל זאת אתה מגיע ללמוד אתי כרגיל?", התרגש הילד, "אני אתפלל עליך". "תתפלל, תתפלל, למה לא".

הילד פשוט קם, ניגש לפינה, ואמר בכל הכוונה, "ריבוננו של עולם, אתה אבא של כל היתומים, אני הבן שלך, נכון? אז אני מבקש ממך אבא, שתעזור לאברך הזה שעוזר לי כבר כל כך הרבה זמן".

האברך דוקא נהנה מהמחווה של הילד, אבל הוא היה כבר די מיואש מכדי לחשוב שזה מה שיביא לו את הישועה.

זמן קצר אחרי אותה תפילה, הטלפון של אשתו מצלצל, מדברים ממשרד מגדול של הנהלת חשבונות, ולמרות שאשתו עבדה כמורה, בכל זאת, שמעו עליה שהיא למדה פעם בסמינר הנהלת חשבונות, והם צריכים ממלאת מקום בדחיפות.

וכבר ממחרת היא התחילה לעבוד, המנהל שראה שהיא מוכשרת במיוחד, הציב לה משרה עם משכורת משולשת ממה שהיה לה קודם, היא כמובן קיבלה בשמחה, ולביתו של האברך, באה הרוחה. עולם הנסיונות...

השיעורים נמסרו ונערכו ע"י האברך דוד יעקב עבו -

מוהל מוסמך. 050-4148948. ניתן לקבל גם במ"ל

david050148948@gmail.com